

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Ivanowi Gavanzovowi

(Sprawa C-852/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2014/41/UE – Europejski nakaz dochodzeniowy w sprawach karnych – Artykuł 14 – Skarga – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Brak środków odwoławczych w wydającym nakaz państwie członkowskim – Nakaz przeprowadzenia przeszukania, zajęcia i przesłuchania świadka w ramach wideokonferencji]

(2022/C 11/03)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Ivan Gavanzov

Sentencja

- 1) Artykuł 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych, rozpatrywany w związku z art. 24 ust. 7 tej dyrektywy i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego wydającego europejski nakaz dochodzeniowy, w którym nie przewidziano żadnego środka odwoławczego od wydania europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczącego dokonania przeszukania i zajęcia oraz przeprowadzenia przesłuchania świadka w ramach wideokonferencji.
- 2) Artykuł 6 dyrektywy 2014/41, rozpatrywany w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 4 ust. 3 TUE, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wydaniu przez właściwy organ państwa członkowskiego europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczącego dokonania przeszukania i zajęcia oraz przeprowadzenia przesłuchania świadka w ramach wideokonferencji, gdy w uregulowaniu tego państwa członkowskiego nie przewidziano żadnego środka odwoławczego od wydania takiego europejskiego nakazu dochodzeniowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2021 r. – Autostrada Wielkopolska S.A./ Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-933/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Koncesja na płatną autostradę – Ustawa przewidująca zwolnienie niektórych pojazdów z opłat za przejazd – Rekompensata przyznana koncesjonariuszowi przez państwo członkowskie z tytułu utraty przychodów – Wirtualna opłata za przejazd – Rekompensata uznana przez Komisję Europejską za nadmierną i za zawierającą w sobie pomoc – Decyzja Komisji stwierdzająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie – Prawa procesowe beneficjenta pomocy – Obowiązek zachowania przez Komisję szczególnej staranności – Pojęcie „pomocy państwa” – Korzyść – Spodziewana poprawa sytuacji finansowej koncesjonariusza – Kryterium podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej – Przeinaczenie dowodów – Brak uzasadnienia – Przeinaczenie treści spornej decyzji – Zastąpienie uzasadnienia innym uzasadnieniem – Odwrócenie ciężaru dowodu – Naruszenie zasady pierwszeństwa prawa Unii – Kontrola sądowa, jakiej ma dokonać Sąd – Obowiązki i ograniczenia]

(2022/C 11/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Autostrada Wielkopolska S.A. (przedstawiciele: O. Geiss, Rechtsanwalt, i T. Siakka, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, K. Herrmann i S. Noë, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Rzotkiewicz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Autostrada Wielkopolska S.A. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Energieversorgungscenter Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-938/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 2 ust. 1 – Zakres stosowania – Artykuł 3 lit. e) – Pojęcie „instalacji” – Wpływ na emisję i zanieczyszczenie – Urządzenia pomocnicze niepowodujące emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 10a – Przejściowy system przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji – Wzór gromadzenia danych – Skorygowana kwota kwalifikowalności – Metoda obliczania – Decyzja 2011/278/UE – Artykuł 6 ust. 1 akapit trzeci – Eksport zimna do podmiotu należącego do sektora narażonego na znaczące ryzyko ucieczki emisji]

(2022/C 11/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Energieversorgungscenter Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 lit. e) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na włączenie do granic instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na poziomie Unii Europejskiej jednostek pomocniczych, które nie emitują gazów cieplarnianych, o ile jednostki te spełniają kryteria przewidziane w art. 3 lit. e) wskazanej dyrektywy, ze zmianami, a w szczególności mogą mieć wpływ na emisję gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II do owej dyrektywy, ze zmianami, oraz zanieczyszczenie, którego emisje te są źródłem.